

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος > 4,50
Τρίμηνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΒΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσῶτερ. λ. 15. Ἑξῶτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίου

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ὀκτωβρίου 1917.

Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 48

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἐνδεκα μῆνες τώρα, δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸ ἐπίλοιπο τῶν ἀνθρώπων καὶ σὲ λίγο, στῆς 24 Μαρτίου, θὰ ἤρχετο ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας, ποῦ τὸ ἀερόστατο τοὺς εἶχε ρίξει στὴν ἀγνωστη ἐκείνη ἀκτὴ! Τότε ἀκόμη ἦταν ἀπλοὶ ναυαγοί. ποῦ δὲν ἤξεραν ἂν θὰ ζήσουν ἢ ἂν θὰ πεθάνουν στὴν ἀγρία ἐρημίᾳ. Ἀλλὰ τώρα, μετὰ τὴν γνώσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τους, μετὰ τὴν ἴδια τοῦ εὐφυΐα, ἦταν ἀληθινοὶ ἀποικοί, εἶχαν στὴ διάθεσί τους ὅπλα, ὄργανα, ἐργαλεῖα, καὶμποροῦσαν νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὀρυκτὰ τοῦ νησιοῦ των, δηλαδή καὶ τὰ τρία βασίλεια τῆς Φύσεως!

Γι' αὐτὰ ὅλα συνωμιλοῦσαν συχνὰ καὶ ἔκαναν καὶ ἄλλα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

Μόνον ὁ Κύριος Σμιθ, σκεπτικὸς πάντα, ἀκούγε τοὺς συντρόφους τοῦ χωρὶς νὰ παραιμῇ. Κάποτε χαμογελοῦσε μετὰ καμμιὰ παρατήρησιν τοῦ Χάρμπερ ἢ καμμιὰ ἐξυπνάδα τοῦ Πέγκροφ παντοῦ ὁμῶς καὶ πάντα ἐσυλλογιζέτο τὸ τάνεζήγητα συμβάντα, τὸ παράδοξο ἐκεῖνο αἰνίγμα, ποῦ ἀκόμη δὲν κατῴρθησε νὰ τὸ λύσῃ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Κακοκαιρία. — Ὁ ὑδραυλικὸς ἀνεκυστήρ. — Κατασκευὴ δαλοπινάκων καὶ ποτηριῶν. — Τὸ ἀσπιδόδενδρον. — Σχηματικὲς ἐπισκῆψεις στὸ κοινικλοτροφεῖον. — Τὸ κοπάδι αὐξάνει.

Μετὰ ἐρώτησιν τοῦ ῥεπόρτερ. — Ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς νήσου Ἀγκολν. — Μία πρότασις τοῦ Πέγκροφ.

Ὁ καιρὸς ἀλλάξε τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου. Τὴν πρωτομηνίαν ἦταν πανσέληνος καὶ ἡ ἔσση ἐξακολουθοῦσε δυνατὴ. Δισθάνετο ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἡλεκτρισμὸ καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο μία περίοδος, μικρὴ ἢ μεγάλη, θυελλῶν

καὶ βροχῶν. Πραγματικῶς, στῆς δύο τοῦ μηνός, ἄρχισαν τὰς τραπεζοδρομίας. Ὁ ἀνεμὸς φυσοῦσε ἀπὸ τὰ ἀνατολικά καὶ ἡ γάλαζα κυτοῦπε τὴν πρόσοψιν τοῦ Γρανιτινοῦ Παλατιοῦ μετὰ κρότους σὰ νὰ πεφταν μυδράλλια. Ἀναγκάσθησαν νὰ κλείσουν ἐρημητικῶς τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα, ἀλλοιωτικὰ θὰ πλημμύριζαν ὅλα τὰ δωμάτια τῆς κατοικίας.

Μόλις εἶδε ἐκεῖνο τὸ χαλάζι, χοντρὸ σὰν καρδί, ὁ Πέγκροφ ἔνα μόνο πρῶγμα ἐσκέφθηκε: ὅτι ἐκινδύνευε τὸ σιτᾶρι τοῦ. Ἀμέσως λοιπὸν ἔτρεξε στὸ χωράφι τοῦ (*) ὅπου τὰ στάχυα ἄρχιζαν νὰ ὑψώγουν τὰ πράσινα, τρυφερά κεφαλάρια τους καὶ, μετὰ ἑνὸς χοντροῦ πανί, κατῴρθησε νὰ τὰ σκεπάσῃ καὶ νὰ τὰ προφυλάξῃ. Ἐγείνε μούσιμα, ἐννοεῖται, ἐκινδύνεψε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ τὸ χαλάζι, ἀλλὰ δὲν παραπονέθηκε: φθάνει ποῦ γλύτωσε τὸ σιτᾶρι.

Ἡ κακοκαιρία ἐδάσταξε ὀκτὼ μέρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ βροντὴ δὲν ἐπαύσαν ναντηγχοῦν σὰν ἑνα οὐράνιον κανονί. Στὰ διαλείμματα, μεταξὺ δύο θυελλῶν, ἀνεμόδροχων — καὶ πάντα σχεδὸν μετὰ χαλάζι, — ἀκούγονταν ἀκόμη βροντὲς ὑπόκωφες, μακρινές. Καὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἐνῆλθε μετὰ μεγαλήτερη μανία. Ὁ οὐρανὸς τότε αὐλακωνέτο ἀπὸ περᾶστιες ἀστράπες, καὶ ἔπεφταν κεραυνοί, ποῦ ἔκαψαν πολλὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ, ἀνάμεσα σ' ἄλλα καὶ μία πελωρία βελανιδιά, ποῦ ἦταν κοντὰ στὴ λίμνη, στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους. Δυο-τρὶς φορές, τὸ ἡ-

* Ἐπαιρναν τὰ πρὸ παραδείγματα καὶ ἀστέις σχήματα...

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγουμένη, φύλλου, σελ. 378.

λεκτρικό ρευστό έπεσε στην ακρογιαλιά, όπου ο άμμος έλωσε κι' έγινε γυαλί. Όταν ο μηχανικός βρήκε αυτά τα υαλώματα, σκέφθηκε ότι θα μπορούσε ίσως να κατασκευάσει κι' αυτός τζάμια στερεά και να τα βάλει στα παράθυρα, για να εμποδίζουν τον άνεμο και τη βροχή.

Οι άποικοι, αφού δεν είχαν βιαστικές εργασίες έξω, αποφάσισαν να επωφεληθούν από την κακοκαιρία και να εργασθούν μέσα στο Γρανίτινο Παλάτι, που ή επίπλωσή του ετελειοποιείτο και συμπληρώνετο ολοένα. Ο μηχανικός έστησε ένα τζόνο, που τον εύκολυνε να κατασκευάσει μερικά πράγματα για την κουζίνα ή την τουαλέτα, προπάντων κουμπιά, που αισθάνοντο πολύ την έλλειψή τους. Έβαλαν ακόμη ένα ντουλάπι για τα όπλα, που έπρεπε να τα διατηρούν με μεγάλη προσοχή, καθώς και διάφορα άλλα ντουλάπια ή ράφια απλά. Όλη την ημέρα πριόνιζαν, επλάινιζαν, ελιμαίριζαν, ετόρνευαν κι' ή περίοδος της κακοκαιρίας επέφερε με κρότους εργαλείων που αποκρίνοντο στις βροντές.

Ο κύρ Ζούπ δεν είχε πάραιμελθθί κα-θόλου. Τον είχαν τώρα σε χωριστή κάμα-ρα, κοντά στη γενική αποθήκη, ένα είδος καμπίνας — για να μην πούμε σταύλου, — στρωμένης με άχυρο, για να πλαγιάζει.

— Ποτέ του δεν αντίλεγει ο καλός αυτός Ζούπ, έλεγε ο Πέγκροφ, ποτέ του δεν αθαδιάζει. Να υπηρέτης μια φορά!

— Έγώ τον άνθρωπο! αποκρίνετο ο Νάβ, είναι ο μαθητής μου, που μ' έβαλε.

— Αν δεν σε ξεπέρασε κήλα! έ-πρόσθετε γελῶν ο ναύτης, γιατί εσύ, Νάβ, μιλάς, ενώ ο Ζούπ δεν λέει λέξη.

Έννοείται, ότι ο τετραχειρός υπηρέτης ήξερε τώρα τη δουλειά του τελείως. Ξεσκόνιζε τα ρούχα, γύριζε τη σούλα, έ-σάρωνε τα δωμάτια, σερβίριζε στο τραπέζι, και, — λεπτομέρεια που ένθουσίαζε τον Πέγκροφ, — δεν επλάγιαζε ποτέ, χωρίς να πλησιάζει πρώτα το κρεβάτι του καλού ναύτη, σαν να ήθελε να τον καληνυχτίσει.

Όσο για την υγεία των μελών της ά-ποικίας, διπόδων και διχειρών, τετραχει-ρων και τετραπόδων, ήταν θαυμασία. Με τη ζωή που έκαναν στο ύπαιθρο, στον καθαρό αέρα, στον υγιεινό εκείνο τόπο, στο εύκρατο εκείνο κλίμα, εργαζόμενοι με το νου και με τα χέρια, δεν μπορούσαν να πιστεύσουν ότι ήταν δυνατό να τους βρή ποτέ ή άρρώστεια.

Όλοι ήταν λαμπρά. Ο Χάρμπερτ, 'ς ένα χρόνο, είχε ψηλώσει δυο δάκτυλα. Η φυσιογνωμία του εοχηματιζέτο, εγίνετο πιο άρρενωπη κι' έδειχνε τον μέλλοντα άν-δρα, τέλειο σωματικῶς όσο και ήθικῶς. Της ώρες που του άφιναν ελεύθερες ή χει-ρωνακτική εργασία, χρήσιμη κι' αυτή σαν γυμναστική, εδιάβαζε τα λίγα βιβλία που είχαν βρή στο κιβώτιο. Ο μηχανικός τον εδίδασκε επιστημονικά, ο ρεπόρτερ ξένες γλώσσες, ο κύρ Ζούπ εδιδάσκοντο ολοένα

ή άγωγή του. Ο σκοπός του μηχανικού ήταν να μεταβιβάσει στο παιδί ό,τι ήξερε, να τον διδάσκει με το παράδειγμα και με τον λόγο. Κι' ο Χάρμπερτ επωφελείτο όσο μπορούσε από τα μαθήματα του σοφού δασκάλου του.

— Αν πεθάνω, έσυλλογίζετο ο Κύρος Σμιθ, αυτός θα με αντικαταστήσει!

Η μεγάλη κακοκαιρία έπαυσε στις 9 Μαρτίου, ο ούρανός όμως εξακολουθούσε να είναι σκεπασμένος με σύννεφα όλον αυτόν τον μήνα, τον τελευταίο του καλοκαι-ριού. Η ατμόσφαιρα, που την είχαν ανα-στατώσει όλοι εκείνοι οι ήλεκτρικοί συγ-κλονισμοί, δεν μπορούσε να ξαναβρεί την πρώτη της καθαρότητα και καθιμέρα σχε-δόν ήταν βροχή ή ομίχλη. Μόνο τρεις-τέσσαρες ώρες ήμέρες επέτρεψαν στους άποίκους να κάμουν μερικές εκδρομές.

Την εποχή εκείνη, ή ανάγκη εγέννησε ένα όναγγάκι, θηλυκό επίσης. Με τον ίδιο τρόπο, στη στήνη, αυξήθηκε το κοπάδι και πολλά προβάτια εβόλαζαν τώρα στην παράκτια, προς μεγάλη χαρά του Νάβ και του Χάρμπερτ, που καθένας εδιάλεξε, από τα νεογέννητα εκείνα, ευνουμένους. Έθοκίμασαν ακόμη να εξημερώσουν κι' ά-γριογούρουνα κι' ή δοκιμή επέτυχε στην έντελεια. Ένας σταύλος κατασκευάστηκε κοντά στο πτηνοτροφείο, που σε λίγο φι-λοξενούσε πολλά γουρουνόπουλα, άνατρε-φόμενα από τον Νάβ, όχι βέβαια για να γίνουν σοφά, άλλ' απλώς για να παχύ-νουν. Ο κύρ Ζούπ, επιφορτισμένος να τους κουβαλή κάθε μέρα την τροφή τους, έκ-τελούσε ευσυνείδητα κι' αυτή την υπη-ρεσία. Συνέβαινε κάποτε να φουρκίζεται με τους μικρούς του υποτρόφους και να τους τραβή την ουρίτσα, δεν το έκανε όμως με κακία. Η ούρίτσα εκείνες, ή στριμμένες, τον διασκεδάζαν σαν παιγνίδι, και ξέρουμε, ότι ο πελώριος Ζούπ είχε έν-στικτα παιδιού.

Μια μέρα, ο Πέγκροφ, συνομιλών με τον Κύρο Σμιθ, του ένθύμισε κάποια του υπόψης, που ο μηχανικός, δεν είχε εν-καίρηση να την εκπληρώσει.

— Κάποτε, που είπες, μου μιλήσατε για ένα μηχανήμα, που θάντικαθιστού-σε την ατελείωτη αυτή σκάλα του Γρα-νιτινού Παλατιού. Δεν θα το κάμετε καμμία μέρα, κύριε Σμιθ;

— Έννοείς ένα άνελκυστήρα;

— Έ, άς τον πούμε κι' έτσι. Τόνομα δεν έχει να κάνει φθάνει να μάς αναβάλλει χωρίς κόπο στο Παλάτι μας.

— Τίποτ' εύκολώτερο, Πέγκροφ! μα χρειάζεται, αλήθεια;

— Ακούτ' εκεί! Έπιτέλους, αφού κάναμε τόσα άναγκαία, άς κάμουμε κι' ένα πράγμα λιγάκι περιττό. Λοῦσο να πούμε, πολυτέλεια. Καί όμως... δεν είναι πολύ εύχρηστο, ξέρετε, νάνεβαίνω κανείς με μεγάλη σκάλα, και μάλιστα φορ-τωμένης...

— Πολύ καλά, Πέγκροφ! Θα προ-σπαθούμε να σ' ευχαριστήσουμε! ά-ποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Μα δεν έχετε μηχανή...

— Θα κάμουμε.

— Άτμομηχανή;

— Όχι, ύδρομηχανή!

Πραγματικῶς, για να κινή τον άνελ-κυστήρα του, μια φυσική δύναμη ήταν εκεί στη διάθεσι του μηχανικού, που μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει, χωρίς μεγάλες δυσκολίες.

Έφθανε γι' αυτό ναυξήσει την άπό-δοσι της μικρής εκείνης διοχετεύσεως, που είχε γίνει στη λίμνη, για να μπαί-νι το άναγκαίο νερό στο Γρανίτινο Παλάτι. Η τρύπα λοιπόν, που ήταν ά-νάμεσα σε πέτρες και σε χορτάρια, στην επάνω άκρη του παληού ύδραγωγείου, μεγάλωσε, ώστε να σχηματισθί ένας δυνατός καταρράκτης, που τα περιεού-οντα νερά του θα έχύνοντο στο έσωτερικό πηγάδι. Κάτω απ' τον καταρράκτη αυ-τόν, ο μηχανικός έστησε ένα κύλινδρο με φτερά, που ένώνοντο απέξω μ' ένα τροχό. Στον τροχό ήταν τυλιγμένο ένα χονδρό σχοινί που κρατούσε ένα μεγάλο καλάθι. Με τη βοήθεια τέλος ενός άλ-λου σχοινοῦ, που έφθανε ως το έδαφος, μπορούσαν να κανονίζουν την ύδρομη-χανή, να τη σταματοῦν δηλαδή ή να την βάζουν σε κίνησι, κ' έτσι νάνεβαί-νουν με το καλάθι ως την πόρτα του Γρανιτινού Παλατιού.

Την ίδια εποχή, ο Κύρος Σμιθ έδο-κίμασε να κατασκευάσει γυαλί και στην αρχή τροποποίησε γι' αυτή τη χρῆσι τον παληό φούρνο της άγγειοπλαστικής. Αυτό παρουσίασε μεγάλες δυσκολίες, αλλά ύστερ' από πολλές μάταιες άπό-πειρες, ο μηχανικός κατάφερε να ιδρύσει ένα ύδαιουργείο, όπου αυτός, ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ, οι φυσικοί του βοηθοί, εργάσθηκαν κάμποσες ήμέρες.

Τα υλικά που χρειάζονται για την κατασκευή του γυαλιού, είναι άμμος, κι-μωλία και σόδα (άνθρακας ή θεική.) Η ακρογιαλιά έδινε τον άμμο, ο άσβε-στης την κιμωλία, τα θαλασσινά χορτά-τη σόδα, οι πυρῆτες το θεικόν οξύ, για τη σόδα, και το έδαφος το κάρβουνο για τη θέρμανσι του φούρνου. Ο Κύρος Σμιθ είχε ό,τι του εχρειάζετο.

Το εργάλειο που είχε την περισσό-τερη δυσκολία για να γίνει, ήταν το λε-γόμενο κ α λ α μ ι του ύδαιουργού, δη-λαδή ένας σιδερένιος σωλήνας, πέντ' έξη πόδια μακρύς, που χρησιμεύει για να παίρνει ο εργάτης με τη μία του άκρη την πάστα και να την κρατή σε κατά-στασι τήξεως. Αλλά με μια λαμαρίνα, στενή, μακρυνά και λεπτή, που τυλίχθη-κε σαν κάννη τουφεκιού, ο Πέγκροφ κα-τάφερε να κατασκευάσει αυτό το κ α λ α μ ι, που σε λίγο ήταν έτοιμο για την

εργασία. Στις 28 Μαρτίου, ο φούρνος κάηκε δυνατά. Έκατό μέρη άμμου, τριανταπέντε κιμωλίας, σαράντα θει-κής σόδας και τρία μέρη σκόνης γαιάν-θρακος, έσχηματίσαν το μίγμα που μπήκε στα πήλινα δοχεία. Άμα ή ύ-ψηλή θερμοκρασία του φούρνου το έρευ-στοποιήσε ή μάλλον το έκαμε μια πά-στα, ο Κύρος Σμιθ έπληρε ένα κομμάτι με το καλάμι, το γύρισε και το ξανα-γύρισε άπάνω σε μια μετάλλινη πλάκα, έτοιμασμένη από πριν και ύστερα έδα-σε το καλάμι στον Χάρμπερτ, για να συστήσει από πάνω.

— Όπως όταν κάμωμε σαπουνό-φουσκες; ρώτησε το παιδί.

— Απαράλλακτα! αποκρίθηκε ο μηχανικός.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Αγαπητοί μου, Ο περασμένο Σάβ-βατο, ή μεγάλη έ-κείνη βροχή με βρήκε στο Σύνταγ-μα και τρύπωσα στο ύπόστεγο του Ζαχαράτου. Μια στιγμή μού φάνηκε πως λιγοστεύει

και, με την έλπίδα πως θα πρόφταναι να γυρίσω στο σπίτι, σηκώνω τα παν-τελόνια μου, ανοίγω την ομπρέλλα μου και ξεκινώ. Πραγματικῶς, ή σταγόνες τώρα είναι άραιές κι' ή ομπρέλλα με προφυλάγει καλά. Παίρνω την όδον Στα-δίου και τρέχω όσο μπορώ, γιατί ή βρόντες κι' ή άστραπές εξακολουθούν, προ-μηνύματα καινούργιας νεροποντής. Εύ-τυχῶς ο δρόμος φωτίζεται άπλετα, γιατί τα λιγοστά ήλεκτρικά του καθρεπτίζον-ται και πολλαπλασιάζονται στα νερά. Έτσι θα είναι βέβαια και στη Βενετία. Βλέπω να υπερπηδῶ τα πλατιά ρυάκια, που τρέχουν έδω κ' εκεί και συμπεραί-νω, ότι ο τωρινός φωτισμός των δρόμων μας είναι έπαρκής μόνο για όταν βρέχει. Τι κρίμα να μη βρέχει πάντα ή τουλά-χιστο να μην είναι στρωμένοι οι δρόμοι με καθρέπτες! Θα βλέπαμε να περπα-τούμε το βράδυ χωρίς πολλή σπατάλη ήλεκτρίκου...

Αλλά ή βροχή ολοένα ξαναδυναμώ-νει. Η ομπρέλλα δεν με προφυλάγει πια από της χοντρές, πυκνές κ' όρμητι-κές της σταγόνες. Τρέχω περισσότερο, τσαλαβουτώ στα νερά, για να μην κάνω μεγάλες βόλτες και συλλογίζομαι, ότι έχουν πολύ δίκιο οι πρακτικοί Άγγλοι που λένε, ότι ή ομπρέλλα είναι πράγμα όλως εδύλου περιττό, γιατί ούτε στη μι-

κή βροχή πολυχρειάζεται, ούτε στη με-γάλη χρησιμεύει. Θέλεις να μη βρέχει-σαι; Μπόντες κι' αδιάδροχο με κου-κούλα. Άλλα κι' οι Γάλλοι, στο Πα-ρίσι, λένε: «Όταν δέν βρέχει, παίρ-νε την ομπρέλλα σου» όταν βρέχει, κάνε όπως θές. Τι έννοούν άρα γε με τούτο; Ότι βρέχει-δέν βρέχει πρέπει να βγαί-νεις με ομπρέλλα, σαν συνταξιούχος ει-ρηνοδίκης, ή να την παίρνεις μόνο σαν δέν βρέχει, επειδή στη βροχή είναι πε-ριττή!

Αυτά συλλογίζομαι, όταν αισθάνο-μαι άξαφνα, στα κάτω του έπανωφοριού μου, κάποια έπαση. Μού φάνηκε σαν ένας σκύλος να περνῶ από κοντά μου ή να μάκολουθῇ, αλλά ρίχνω μια πλά-για ματιά και βλέπω ότι ένας άνθρωπῶ-κός, ένα παιδάκι τόσο δα, είχε χωθή λαθραία κάτω απ' την ομπρέλλα μου και προσπαθούσε να ρυθμίσει το βημα-τάκι του με το δικό μου. Να κάποιος που δεν θεωρεῖ την ομπρέλλα περιττή, ούτε όταν βρέχει με το τουλούμι! Δεν θάχα βέβαια τη σκληρότητα να διώξω το φτωχό παιδάκι από το πλάγι μου. Άπεναντίας, προσπαθῶ κ' εγώ να ρυθ-μίσω το βημά μου με το δικό του και ανεπαίσθητα, χωρίς να διώξω ότι το εἶχ' αντίληφθῇ, γέρνω την ομπρέλλα μου προς το μέρος του.

Το παιδάκι είναι τόσο μικρόσωμο, ω-στε ή ομπρέλλα το σκεπάζει τώρα όλο-κληρο. Πηγαίνωμε κάμποσο μαζί, χω-ρίς να μιλήσουμε καθόλου. Έξακολου-θούσα να κάνω πως δεν το καταλαβα... Μια στιγμή όμως που σταμάτησα, για νάνακαλύψω το βατό μέρος ενός μεγά-λου ρυακιού, το παιδάκι, από εύνγνωμο-σύνη γι'α την ομπρέλλα, προηγήθηκε σαν οδηγός και μού είπε:

— Από δω, κύριε, περνάτε' από δω!

Το ακολουθούσα, το έβαλα και τότε πάλι εκείνο χόθηκε κάτω απ' την ομ-πρέλλα μου, πιο θαρρετά αυτή τη φο-ρά. Κι' ενώ εγώ συλλογίζομαι, ότι αν φορούσα αδιάδροχο, το παιδάκι βέ-βαια δεν θα τολμούσε να τρυπώση από κάτω, εκείνο, σ'α να αισθάνθηκε την ά-νάγκη να δικαιολογήσει το τολμηρό κί-νημά του, άρχισε να μού λέη...

— Δεν έχω, βλέπετε, έπανωφόρι... Και τα ρούχα μου είναι καλοκαρινά... και τα παπούτσια μου τρύπια από κά-τω... και μπαίνουν όλα τα νερά...

Η ραχδαία βροχή άκκουμπανι ά-ριζε τα εἴληκα λογάκια του παιδιού με συμπάθεια, αλλά—έτσι μού φάνηκε— και με κάποια εἰρωνεία.

— Γιατί δεν στέκεσαι πουθενά, ως που να πάψη; του είπα. Η ομπρέλλα δεν σου κάνει τίποτα, αφού τα παπού-τσια σου είναι τρύπια.

— Το ξέρω, μού αποκρίθηκε, μα δεν έχω καιρό. Άν δεν πάψη;... Είμαι 'ς

ένα Φαρμακείο... στην όδον Άγίου Κωνσταντίνου... και πρέπει σῆς όκτώ να είμαι εκεί...

— Έπρεπε δηλαδή, γιατί εἶνε όκτώ περασμένες.

Είπα και, χωρίς να θέλω, ετάχυνα το βήμα.

— Ναί, το καταλαβαίνω... Μα έβρε-χε τόσο δυνατά την ώρα που σχολάσαμε, ώστε δεν μάς άριταν να φύγο υμε ά-μέσως.

— Πηγαίνεις στον Παρνασσό;

— Μάλιστα.

— Είσαι επιμελής;

— Μάλιστα.

Η βροχή δυνάμωνε ακόμα. Η ο-μπρέλλα, από τόνα μέρα, έσούρωνε στον ώμο μου. Τα ρυάκια άρχισαν να φου-σκώνουν, έπείροβα. Όλος ο δρόμος είχε μεταβληθῇ σε κανάλι της Βενε-τίας και κάθε κίνησις είχε σταματήση. Οι άνθρωποι, μέσα σῆς στοές, κάτω απ' της μαρκίζες, έπερίμεναν να περά-ση το μεγάλο κακό. Κανένας δεν άπο-φάσιζε νάψηρῇ το κανάλι χωρίς γόν-δολα, ούτε για να πάρη το τράμ, που είχε σταματήσει στη γωνία του Άρσα-κείου. Δεν ήξερα τίνα κάνω: Να χωθῶ κ' εγώ σε μια στοά ή να εξακολουθῶ τον δύσκολο δρόμο προς τῆν Όμόνοια, γι' άγάπη του φτωχού παιδιού, με κίν-δυνο να φθάσω στο σπίτι... κολυμπῶν-τας; Αλλά όσο κι' αν λυπούμουν το παιδί, που έπρεπε να ήταν φθασμένο στο Φαρμακείο του, δεν μπόρεσα να μην κάμω αυτόν τον συλλογισμό: Κο-λύμπι, σε βρόχινο νερό, νύκτα ώρα, Ό-κτώβριο μήνα, στην ηλικία μου, μπο-ρούσε και να μη με παραφελήσει. Το παιδί όμως, όσο και να βρέχονταν, δεν είχε φόβο, γιατί ήταν παιδί. Κι' έπληρε την εγωιστική μου άπόφασι.

— Έγώ, είπα, θα στρίψω από 'δω, για να μπῶ στη στοά του Χρηματιστη-ρίου. Έλα, αν θέλεις, και σ'α να περι-μένεις.

— Ά, όχι! έκαμε σαν τρομαγμένο το παιδί. Θα πάω και μακάρι άς πνιγῶ!

Και με γενναϊότητα, βγήκε από τη σκέπη της ομπρέλλας μου και τράβηξε μονάχο του...

Το άκκομπανι άμ έν το της βροχής, στα τελευταία του λόγια, μού φάνηκε ακόμα πιο σκληρά εἰρωνικό. Συλλογίσθηκα: Τόσο καλός είναι λοιπόν ο άφροντικός του; Καί, τη στιγμή που έστρίδα, είδα το δυστυχισμένο εκείνο να πλατσουρίζη μέσα 'ς ένα πλατύ ρυάκι και να προχωρή μέσα 'ς τους χοντρούς κρουούς, που το περικύκλωναν και τῶ-δεσαν άλύπητα... Τούλάχιστο να είχε μια ομπρέλλα!... Νά, αλήθεια, που δεν υπάρχει στον κόσμο πράγμα τόσο περι-τό, ώστε να μη χρησιμεύη καν σε τίποτα!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— «Α, δὲν ἀνακατεύεσαι!... ἔτσι ἔ; Για ξαναπές το, σὲ παρακαλῶ αὐτὸ ποὺ εἶπες!...» (*)

Κι' ὁ παραφέντης, ποὺ τὸν ἐπίασε ἕνας θυμὸς φοβερός, σήκωνε τὴ χερσοῦ- κλά του.

Ἀλλὰ ὁ Πετράκης, ἂν καὶ τρέμων σύσσωμος, ἔνευσε μὲ τὸ κεφάλι του ὅχι.

— Για ὅ,τι ἄλλο, εἶπε, θὰ ἤμουν πρόθυμος, θὰ σὰς ὑπηρετοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου... Γι' αὐτὸ ὅμως... ὦ, ὅχι! δὲν μπορῶ!

Ὁ ἄνθρωπος χαμήλωσε τὸ χέρι του χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὸ παιδί.

— «Ἐλα, Πετράκη, εἶπε μαλακῶ- τερα, γιὰ σκέψου το καλὰ. Εἶνε σχε- δὸν δυὸ ἐβδομάδες ποὺ σὲ τρέφω στὸ σπίτι μου. Καὶ σὲ τρέφω καλὰ... δὲν μπορεῖς νὰ χῆς παρὰ πνο, ἔ;

— «ὦ, ὅσο γι' αὐτό, ὅχι!...

— Λοιπόν, ἀφοῦ ἔφαγες τόσον καιρὸ τὸ ψωμί μου, χωρὶς νὰ πλη- ρώσης τίποτα, καὶ τώρα ἀρνείσαι νὰ μὲ ὑπηρετήσης, δὲν μὲ κλέβεις; κ' ἔτσι δὲν γίνεσαι κλέφτης ἐσὺ, ποὺ ἐτρόμαξες ὅμ' ἀκούσες πῶς θὰ μπῶ ἐς ἕνα σπίτι, νὰ πάρω κάτι τί;

Σ' αὐτὸ ὁ μικρὸς δὲν ἤξερε τί νὰ ποιεῖ καὶ ἐγύρισε τὰ μάτια του ἄλλοῦ. Ὁ παραφέντης ξέσκαλλε ὅ- τησε:

— Τὸ ξέρω τώρα... ἐσὺ θὰ προ- τιμοῦσες καλλίτερα νὰ εἶχες εἰσο- δήματα, περιουσία... κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. «Ἐ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ εἶνε κανεὶς τίμιος, ὅταν εἶνε πλούσιος. Ἀμα ὅμως εἶνε πτωχός, κάθε ἐργασία πρέπει νὰ τὴ θεωρῇ καλὴ. Δὲν σοῦ λέω, ἡ δική μας ἐργασία δὲν εἶνε ρόδινη... Πρέπει νὰ ψηφίζουμε κάθε ὥρα τὸ θάνατο κ' ἐννοεῖς ὅτι χρειά- ζεται μεγάλο θάρρος γιὰ τέτοια δουλειά. Ναί, ἄμα ὅμως ἐπιτύχουμε μιὰ φορὰ ἕνα καλὸ κόλπο, ἔξω φτώ- χεια! γινόμεστε πλούσιοι εὐθύς!... Κα- τάλαβες, παιδί μου;

Κατάλαβα, ἐτόλμησε πάλι νὰ πο- κριθῇ ὁ Πετράκης· ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ κερδίζω λιγώτερα, ἀλλὰ μὲ τίμια ἐργασία.

— Ἀδιάρτο! Ἐγὼ γιὰ τὸ καλὸ σου σὲ συμβουλεύω. Θέλεις νὰκούσης ἢ ὅχι;

— Μὰ σὰς εἶπα, ξανάρχισε ὁ μικρὸς· ἡ ἐργασία ποὺ μοῦ προτείνετε...

— Σκαμὸς! τὸν ἔκοψε ὁ παραφέν- της. Ἐπιτέλους δὲν ἐγύρεψα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ θὰ συζητήσω τώ- ρα μαζί σου, σὰν ἴσως καὶ ὅμοιος!...

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἐγύρεψα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ θὰ συζητήσω τώ- ρα μαζί σου, σὰν ἴσως καὶ ὅμοιος!...

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἐγύρεψα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ θὰ συζητήσω τώ- ρα μαζί σου, σὰν ἴσως καὶ ὅμοιος!...

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἐγύρεψα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ θὰ συζητήσω τώ- ρα μαζί σου, σὰν ἴσως καὶ ὅμοιος!...

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἐγύρεψα τὴ γνώμη σου. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ θὰ συζητήσω τώ- ρα μαζί σου, σὰν ἴσως καὶ ὅμοιος!...

Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι! Ἐγὼ ὀκνη- ροὺς δὲν τρέφω στὸ σπίτι μου. Ἐλα, γιὰ τελευταία φορὰ: θέλεις νὰ κάνης ὅτι σὲ διατάσσω, ἢ ὅχι;

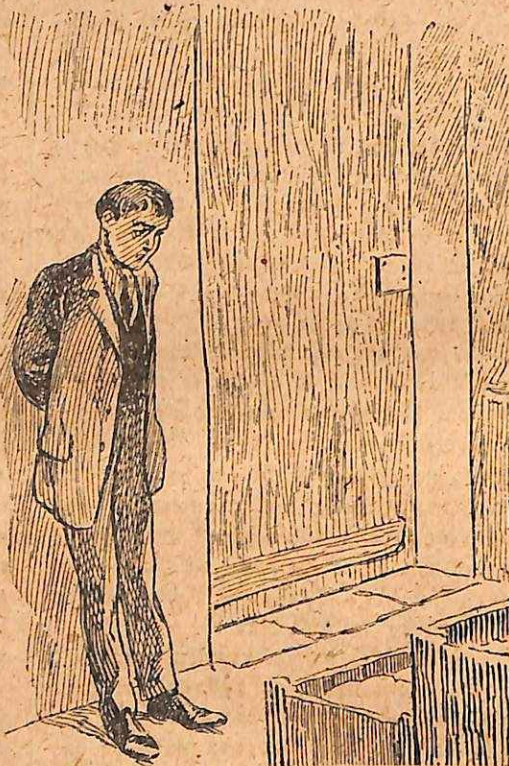
Μιλὰ ὁ Πετράκης.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑπο- κύψῃ μὲ κανένα τρόπο εἰς τὴν ἀπαίτησι τοῦ κυρίου του.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε τότε αὐτός, ἔ- μπη εἰς τὴν ἀποθήκη!

Ὁ μικρὸς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ διαταγή, μπῆκε εἰς τὴν μεγάλην κάμαρα, ποὺ ἦταν γεμάτη πράγ- ματα. Ὁ παραφέντης τὸν ἀκολούθησε ὡς τὸ κατ' ὄψιν τῆς πόρτας.

— Ὁραῖα! ἐφώναξε. Ἐδῶ μέσα μπορεῖς νὰ σκεφθῇς μὲ τὴν ἡσυχία σου καὶ νὰ παλαγχθῇς ἀπὸ τῆς γελοῖας προ- λήψεως, ποὺ σ' ἐμποδίζουν νὰ ἐργα-

«Τί νὰ κάμῃ;... (Σελ. 384, στ. γ')

σθῆς. Νὰ ξέρης ὅμως, ὅτι δὲν θὰ σοῦ δίνω παρὰ ξερὸ ψωμί καὶ νερὸ φρέσκο, —ναί, ναί, ψωμί καὶ νερὸ, —ὡς ποὺ νὰλλάξης γνώμη καὶ νὰ ποτασίσης νὰρθῇς μαζί μας. Ἀκούς ἐκεῖ, ποὺ γιὰ τὴ βλακεία ἐνὸς παληόπαιδου, θὰ χάσωμε μεῖς τέ- τοια λαμπρὴ δουλειά!

Ἡ νύκτα εἶνε σύμβουλος

Ὁ παραφέντης ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης κι' ὁ Πετράκης βρέθηκε ἄξανα στὸ σκοτάδι. Τότε τὸ δυστυχι- σμένο παιδί ἔπεσε στὸ πάτωμα κι' ἄρ- χισε νὰ κλαίῃ μ' ἀπελπισία.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ τύχη του τὸν ἐβαλε ἐς αὐτὸ τὸ φοβερὸ δίλημμα: ἢ νὰ πεθῇ νῆ τῆς πείνας, ἢ νὰ κάμῃ ἕνα ἐγκλημα.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, ὅτι δὲν εἶχε

ἐλευθερίαν ἐκλογῆς. Γιατ' ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ, νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν φυλα- κὴ ἐκεῖνη, ὅπου τὸν εἶχαν κλείσῃ ἐπίτη- δες καὶ βέβαια θὰ τὸν ἐπρόσεχαν.

Τί νὰ κάμῃ;

«Ὁχι! ψιθύριζε μὲ πείσμα· ὅ,τι κι' ἂν γίνω, ἐγὼ δὲν θὰ πάω νὰ κλέψω!... Δὲν ἤλθα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ γίνω κλέ- φτης, κακοῦργος!...»

Κι' ἄξαφνα εἶδε μπροστά του τὸ σπί- τι του, τὸ σπίτι τῆς μητέρας του, εἰ- ρηνικὸ καὶ τίμιο, ἀληθινὸ ἄσυλο, ὅπου ἦταν τόσο προφυλαγμένος ἀπὸ τὴ φτώ- χεια, τὴ δυστυχία καὶ τοὺς πειρασμούς τῆς. Γιατί νὰ τάρσῃ; γιατί νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ;... Ὁ πατριὸς του, ναί, τὸν εἶχε διώξῃ, ἀλλὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ τοῦ γυρέψῃ συγγνώμην καὶ νὰ μείνῃ. Τὸν κακομεταχειρίζετο, ναί, τὸν κτυποῦσε. Ἀλλὰ τί ἦταν ὅσα ὑπέφερε στὸ σπίτι του, μπροστά εἰς τὸν Γολγοθᾶ ποὺ ἀνέβαι- νε τώρα; Ἀ, ὅχι! δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ποτέ! Ἐκαμε μιὰ κακοκεφαλιά καὶ τώρα δίκαια ἐτιμωρεῖτο. Κανένας δὲν τοῦ ἔφταιγε, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ Πετράκης τὸ κτυ- ποῦσε τώρα μὲ τὰ χέρια, ἔτοιμος νὰ τὸ κτυπήσῃ καὶ εἰς τὸν τοῖχο...

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα, ἂν καὶ ἄργος, ροῦσαν φρικτὰ, περνοῦσαν ὅμως. Ζῇ κα- νεὶς καὶ μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴν φυλακὴ, καὶ μὲ τόση ἀπελπισία...

Μιὰ στιγμή, ξαφνικὰ, ἡ κλειδαριὰ ἔτριξε καὶ στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ἐφάνηκε φῶς. Ἦταν ἡ Καρακάξα, ποὺ τοῦ ἔφερνε ψωμί καὶ νερό.

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXXVII

— Γιατί ἔχω σήμερα χαρὰ; ρώτα τὸ πλάνο ἀστέρι ρώτα τὰ φύλλα, τὰ πουλιά, τὸ κύμα καὶ τ' ἀγέρι!

— Γιατί ἔχω πένθος σήμερα; Ρώτα τὸν κρύφιο πόνο, ρώτα μιὰ τῆσι ἀξήγητη μέσ' εἰς τὴν καρδιά μου μόνο!

LXXXVIII

Ἀπόστασα, ἀφανίσθηκα· βουλιῶν τὰ γόνάτα μου· φύσα, ἀγέρακι ἀπ' τὸν ἀγρὸ ἐς τὰ ἰδρόλουστα μαλλιά μου! Μυσταγωγί! ἀστροφώτιστη... Πέτα, πουλάκι, ἐμπρός μου, κι' ὡς γίνω ὀκατηχούμενος κι' ἐσὺ ὁ Διδάσκαλός μου!

LXXXIX

Ναί, ἡ στράτα ὅλο χαρὰ καὶ φῶς· τραγούδια ἀχοῦν τριγύρω, μεθῶν ἐπὶ τὴν λάμψιν τῶν μαθητῶν καὶ ἐπὶ τὸν ἀνθὼν τὸ μῦρο... Μὰ—καὶ τί λείπει!—Ὁλόγυρα ἡ ἐντός μου; ποῖος τὸ ξέρει! καὶ γιὰ πάντα ἐχάθηκα καὶ ποῖος θὰ μοῦ τὸ φέρῃ!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΔΟΥΣΑ ΜΠΟΡΡΗ (Ἐσπεράλ- δα) ἐν Κερκυρᾷ. Ἀ' Βραβεῖον 154ου Διαγ. Λύσεων καὶ Κορυφαία τοῦ 16ου Διαγ. Σεπταθώματος.

ΔΗΜ. ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (Ἑλληνόπουλο) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 162ου Διαγωνισμοῦ Λύ- σεων Πνευματικῶν. Ἀσκήσεων.

ΣΤΑΥΡΟΣ Β. ΠΑΠΠΑΣ (Μεγα- λασχημὴς Βόσπορος) ἐν Πειραιεῖ. Α' Βραβεῖον 160ου Διαγωνισ-μοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΠΑΠΠΑΣ (Βυ- ζαντινὸς Ἀδελφάτος) ἐν Πει- ραιεῖ. Α' Βραβεῖον 160ου Διαγω- νισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.

Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΩΡΑΙΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ (*)

«Πολυτέκνου θεῆς, ὦ Μνημοσύνης— θρέμματα πτερωτά, χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου —καὶ τῶν μακάρων Ὀλυμπίων ἀειμνη- στα—κ' εὐτυχίᾳ δῶρα! Ἐπὶ τὰ νῦτα ἁ- κάμαντα—τῶν Ζεφύρων πετάξατε ταχέως. —Σὰς προσμένει ἡ γῆ μου! Ἐκεῖ τὰ σπάρια—καὶ τῶν ἐκεί πλουτίζουν καὶ ἡ σιμύρνα—χιλίους ναούς. Τοὺς ἔκτισαν ἀνίκητα—τῆς ἱερᾶς Ἐλευθερίας τὰ χέρια».

Ἄ! τὸ φῶς ποὺ σὲ στολίζει—σὺν ἡ- λίου φεγγαβολῇ—καὶ μακροθεν σπινθηρί- ζει—δὲν εἶνε ὅχι ἀπὸ τῆς γῆ!

Ἄμψιν ὅλα ἔχουν φλογώδη, —χεῖλο, μέτωπο, ὀφθαλμός,—φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι—κι' ὅλα γύρω σου εἶνε φῶς!

Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη—τῶν Ἑλ- λήνων τὰ ἱερά,—καὶ σὺν πρῶτῳ ἀνδρειω- μένῃ,—χαῖρε ὦ, χαῖρε Ἐλευθερίᾳ!

Οἱ στίχοι αὗτοι, τοὺς γνωρίζετε ὅλους, εἶνε τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἀπὸ τὸν ὕμνο εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, τὸν Ἑθνικὸν μας Ὑμνον. Οἱ ἄλλοι, πῶς ἀγνωστοί, εἶνε τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου, τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ Πινδάρου, μιὰ Ἐπίκλησι εἰς τὴν Μοῦσας, τὰ πτερωτά αὐτὰ θρέμματα τῆς πολυτέκνου Μνημοσύνης, νὰ ἐπιστρέ- ψουν γρήγορα εἰς τὴν «γῆν» τὴν Ἑλ- λάδα, γιὰ τὸ τέλος Ἐλευθερίας...

Δὲν μποροῦσα νὰ γράψω καλλιτέρα τὰ μαθήματά μου γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ Φι- λολογίαν, παρὰ μὲ τοὺς στίχους αὐτοὺς τῶν δυὸ μεγάλων ἐθνικῶν ποιητῶν, ποὺ

(*) Τὸ περασμένον Σάββατον, 21 Ὀκτω- βρίου, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρθεναγωγείου Κωνσταντινίδης, ἐνώπιον τῶν μαθητῶν τῆς νεοσυστάτου «Ἀκαδημίας Γυναικείας Παιδεί- σης» καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκροατῶν, ὁ κ. Γρη- γόριος Ξενοπούλος ἀρχισε τὰς παραδόσεις του περὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Τὸ ἀνωτέρω δημοσιευμένον ἀπόσπασμα εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μαθήματος. Σ.τ.Δ.

μᾶς δείχνουν ἀμέσως τὸν κυριώτερό της χαρακτήρα.

Εἶνε ἡ Ἐλευθερία.

Ἡ Ἐλευθερία ἐμπνέει, ἡ Ἐλευθερία γεννᾷ ὅλη σχεδὸν τὴ Νεοελληνικὴ Φι- λολογίαν. Πρῶτα ὁ πόθος τῆς, ἔπειτα ὁ ὕμνος τῆς. Πολὺ φυσικὸ! Ἡ Φιλολο- γία δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἐκφρασις, μιὰ ἐκδήλωσις τοῦ ἔθνους, τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πρὶν εἰλελευθε- ρος λαὸς ἀπὸ τὸν Ἑλληνικόν. Ἡ ἱστο- ρικὴς του περιστάσις τὸν ἐπλάσαν ἔτσι. Ἀς ἀρίστωμε τῆς παλαιότερας δουλείας, ρωμαϊκῆς, φραγκικῆς, κι' ἄς θυμηθῶμε τὴν τελευταία: Τὸ τέλος τοῦ Μεσαίω- νος κ' ἡ ἀρχὴ τῶν νεωτέρων χρόνων σημεῖωνεται μὲ τὴν τελείαν υποδούλωσι- τοῦ πρὶν πολιτισμένου· Κράτους, ποὺ ὑ- πῆρχε τότε στὸν κόσμον: τοῦ Βυζαντινοῦ. Τὴν Πόλιν τὴν ἐπῆρε ὁ Τούρκος!... Βάρ- βαρος κατακτητὴς, τυραννὸς σκληρὸς, δὲν μπόρεσε ποτέ του νὰ φορολογήσῃ τοὺς χριστιανικοὺς λαούς, ποὺ κατέκτησε εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Οὔτε τὸν Ἑλληνα, οὔ- τε κανένα...

Τετρακόσια χρόνια ὁ μέγας Ἑλλη- νισμὸς στέναζε κατὰ τὸν ζυγὸ τῆς πρὶν ἀφόρητης τυραννίας, ὀνειρευόμενος, ποθῶν καὶ προστοιμάζων τὴν ἀπελευ- θέρωσιν του. Αὐτὸς ὁ πόθος τῆς ἐλευθε- ρίας, αὐτὸ τὸ μῆδος τῆς σκλαβιάς, ἐνέ- πνευσε, ἐγέννησε τὰ μεσαιωνικὰ καὶ τὰ νεώτερα τραγούδια ἀνάνυμων ποιητῶν, ποὺ λέγονται Δημοτικά ἢ Λαϊκά. Καὶ τὰ Δημοτικά τραγούδια τῆς Νέας Ἑλ- λάδος εἶνε ἀριστουργήματα! Κανένας λαὸς δὲν ἔχει τέτοια. Τὰ θαυμάζουν ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου καὶ τὰ συγκρί- νουν μὲ τὰ Ὀμηρικὰ. Ναί, τὰ λαϊκὰ αὐτὰ τραγούδια, ποὺ γεννῶθηκαν εἰς σκλαβίαν, ἀπὸ τὸν πόθο τῆς Ἐλευθερίας,

Ἀλλὰ γιατί τάχα ὁ πόθος αὐτὸς ἦ- ταν δυνατότερος, καὶ φυσικὰ ἐνεργητι- κώτερος στὸν Ἑλληνα, παρὰ εἰς τοὺς ἄλ- λους λαούς, τοὺς σκλάβους τοῦ Τούρκου σὰν κι' αὐτόν;—Γιατί ὁ Ἑλληὴν ἐπε- φτε εἰς τὴν δουλείαν ὑπερῶς ἀπὸ ἕνα πολι- τισμὸν μεγαλειότερον. Γιατί ὁ Ἑλληὴν ἦ- ταν πρὶν καλλιεργημένος ἄνθρωπος. Γιατί ὁ Ἑλληὴν εἶχε ἀκόμα μεγαλότε- ρον, πολὺ μεγάλους προγόνους, παραδόσεις εὐγενεῖς, ἐνδόξη ἱστορία, κι' αὐτὰ δὲν τὰ ξεχνοῦσε ποτέ... Δὲν μποροῦσε λοι- πὸν παρὰ νὰ δυσφορῇ περισσότερο γιὰ τὴν σκλαβίαν του καὶ νὰ ποθῇ περισσότερο τὴν Ἐλευθερίαν του. Κι' ἀποδείξει ὅτι πρῶτος αὐτός, ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαούς, ἀποτί- νασε τὸν ζυγὸ τοῦ Τούρκου.

Καὶ ἦλθε τὸ 1821. Καὶ γύρισε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐλευθερία. Καὶ φάνηκε τό- τε ὁ Διονύσιος Σολωμός, ὁ ποιητὴς, ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ εἶνε κι' ὁ πατέρας τῆς νέας Ἑλληνικῆς Ποιή- σεως, ὁ θεμελιωτὴς καὶ γενάρχης τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Εἶνε, ἀλή-θεια, πολὺ χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ μεγα- λύτερος ποιητὴς αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, στάθηκε συγχρόνως κι' ὁ μεγαλειότερος ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας, ἀπ' ὅσους εἶ- δε ὁ κόσμος. Τὸ εἶπαν δικοὶ μας καὶ ξέ- νοι: Σὲ κανένα ἔθνος καὶ σὲ καμία ἐποχῇ, ἡ Ἐλευθερία δὲν βρῆκε ἀξιώ- τερο ὕμνητή, ἀπὸ τὸν Διονύσιον Σο- λωμόν.

[Ἀπόσπασμα]

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 376.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 165ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΑΣΚΗΣΙΝ Διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1917

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας δημοσιεύσεις ἔχει περὶ τὴν ἑξῆς ἐκείνου τοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ δὲ δεύτερος πόσας ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτελεσθέντες. Τὸ ἄριστον ἔχον δύο ἀριθμῶν δίνει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνισμοῦ, μεταξὺ δὲ δύο ἔχοντων τὸ ἴδιον ἄριστον, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον. — Ὁ τέλειος ἀριθμὸς, ὁ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον ἑξῆς ἡμῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ συνοδεύοντες ἐπὶ τοῦ τετραλίου τὴν ἡλικίαν ἑαυτοῦ.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Νικητὴς τῆς Αὔριου*, 15+15 [15E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ) : Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 15+15 [15E]. — Μεγάλη Ἑλλάς, 15+14 [14E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Τουρκομερίτης*, 15+13 [14E]. — *Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, 15+13 [14E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ) : Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, 15+14 [14E]. — Παναγὰς, 15+13 [14E]. — Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, 15+13 [14E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀγγελικὴ Π. Τ. Ἰακωβάτου*, 14+12 [13E]. — *Πρόσφυξ*, 14+11 [12E]. — *Ἡρώς τῆς Γραβιάς*, 14+10 [12E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ : Τρελλὴ Κορφατοπούλα, 13+10 [11E]. — Ἀνοικτοματῆς, 12+10 [11E]. — Ἐλευθέριος Κ. Βατιμπέλλας, 15+7 [11E]. — Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, 15+6 [10E]. — Σπυρ. Κελαϊδῆς, 14+6 [10E]. — Κένταυρος, 14+6 [10E]. — Ἱερὸς Ἀγών, 12+7 [9E]. — Πατρίς, 13+6 [9E]. — Κυριακὸς Ἀστήρ, 12+6 [9E]. — Παν. Κ. Λάμπρου, 14+4 [9E]. — Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, 13+4 [8E]. — Κοσμοκράτωρ, 13+4 [8E]. — Νεαρός Ἰππότης, 11+4 [7E].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Λευτεριά στοὺς Σκλάβους, 10+2 [6E]. — Ἀλυσιμόνητος Σῦρος, 10+2 [6E]. — Συριακὴ Αὔρα, 10+2 [6E]. — Ἡρώς τῆς Πατρίδος, 8+3 [5E].)

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἑλληνικὸν Στέμμα* 15+13 [14E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ) : Τάκος, 15+15 [15E]. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 15+15 [15E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Στέφανος Ι. Μανρυμύχας* 15+12 [13E]. — *Ἀυτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, 15+12 [13E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ) : Φτωχὸ Χαμοηλάκι, 15+13 [14E]. — Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, 15+13 [14E]. — Σανθὴ Ποιγικοπούλα, 15+12 [13E].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Σπυρ. Π. Νικολαΐδης*, 14+11 [12E]. — *Ἑλληνικὸς Θρίαμβος*, 14+10 [12E]. — *Δ. Κ. Γαργίλης*, 13+9 [11E]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ) : Κόρη τῶν Κυμάτων, 14+11 [12E]. — Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, 14+10 [12E]. — Ἀστὴρ τῆς Δόξης, 14+10 [12E]. — Εὐγενὴς Ἰππότης, 13+9 [11E]. — Διάττων Ἀστὴρ, 13+9 [11E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ : Χρυσόφρεση Ἑλπίδα, 13+8 [10E]. — Κύνος, 14+7 [10E]. — Ἐνδοξος Ὑδρα, 14+7 [10E]. — Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, 15+6 [10E]. — Παφία Ἀφροδίτη, 15+6 [10E]. — Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, 15+5 [10E]. — Γεωργίος Κ. Βένους, 15+5 [10E]. — Κουκλίτσα, 14+5 [9E]. — Ἀνοικτοματῆς Ἀερὸς, 14+5 [9E]. — Ἀπογόνος τοῦ Καίσαρος, 13+5 [9E]. — Ἑγγλεσάκι, 13+5 [9E]. — Ἀστὴρ τῆς Νίκης, 14+4 [9E].)

[9E]. — Φαίδρος, 14+4 [9E]. — Τιμὴ τῆς Πατρίδος, 14+4 [9E]. — Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, 12+5 [8E]. — Οὐεῖρον τῆς Κύπρου, 13+4 [8E]. — Εὐγενία Μ. Τυμβίου, 14+3 [8E]. — Καρυάτις, 15+1 [8E]. — Νίκη, 13+3 [8E]. — Ἰωάν. Β. Λαουτάκης, 14+2 [8E]. — Δοῦς τῆς Ἠπείρου, 14+2 [8E]. — Ἀγνωστός, 13+2 [7E]. — Ἀρης, 13+2 [7E]. — Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, 10+5 [7E]. — Ἀγαθὴ, 10+5 [7E]. — Ἀνδρείος Ἀνδρίος, 10+5 [7E]. — Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, 10+4 [7E].)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἑλληνικὸς Παιάν, 9+4 [6E]. — Ελευθέριος Ἐλευθεριάδης, 9+4 [6E]. — Ἀλκίης, 8+4 [6E]. — Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροδάκης, 8+3 [5E]. — Δημ. Ι. Ἰωαννίποδης, 8+2 [5E]. — Δ. Κ. Δελακώτος, 8+2 [5E]. — Κωνστ. Γ. Γυρτοδήμιος, 7+1 [4E].)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δάφνης Στέφανος*, 15+14 [14E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζινέττα*, 14+13 [13E]. — *Θαλασσοπούλι*, 15+12 [13E]. **ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ :** *Χρυσόφρεσιν Σινναράκι*, 15+11 [13E]. — *Ἰδεώδες Ἑλλάς*, 13+10 [11E]. — *Ἀνδρείον Κυπρίοπουλο*, 12+9 [10E].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ : Ὑάκινθος, 12+7 [9E]. — Στέφανος Ν. Σαρόνης, 13+6 [9E]. — Ναπολέων Α', 10+5 [7E].)

ΕΥΦ. ΜΝΕΙΑ : Ἐφρηβος Ἐφρηβ, 8+2 [5E].)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὀδηγὸν, Κεφ. IV.]

α.) **Παύλιον**

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀθάνατο Ναυτάκι

		Ε			
	ΡΑ	ΘΕ	ΑΡ		
Α	ΜΙΣ	ΣΤΙ	ΜΙΣ	Α	
	ΘΑ	ΤΕ	ΝΑ		
		Η			

Να συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε θεανῶν.

β.) **Ἀπροσδόκητα**
Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Ἡρώδος Ἑλληνοπούλας
1. — Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 333, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὰ τρία, τί θὰ μένῃ;
2. — Ἐρωτοῦν μὴν κυρία, ποία εἶνε ἡ ἄλλη κυρία ποὺ τὴν συνοδεύει. Καὶ ἡ κυρία ἀπαντᾷ : « Ὁ υἱὸς τῆς εἶνε παιδί τῆς μητέρας μου ». Τί τὴν εἶχε;

γ.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων
+ + + + + — Ἀνεσις.
* * * + * * * — Ἐλευθερία.
* * * + * * * — Συγνώμη.
* * * + * * * — Τετραγώνον.
* * * + * * * — Ποταμός.
* * * + * * * — Ἀθήνα.
* * * + * * * — Ρεύμα.
Οἱ σταυροὶ καθέτως : Φεβρουάριος.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—δωδεκάημερον ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 46ου φύλλου

α.) Δούναβις, Τάμεσις, Οὐράλης, Βόλγας, Τίβερις, Ρήνος. — β.) Πλούτω ἀπείσται. — γ.) Qui donne vite, donne deux fois.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Ὡς ἐκ τῆς υπερτιμῆσεως ὁλῶν τῶν ἐκδοτικῶν εἰδῶν, ἡ Διάπλασις, διὰ τὰ καλὴν τὰ ἔξοδα τῆς, ἐπείτε νὰδῆσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς 12 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 14 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὴν ἀφίνει ὅμως ὡς ἔχει, δρ. 8 καὶ 10, χάριν τῶν μὴ ἐνδοκονομούντων νὰ πληρῶσιν περισσότερα, ἀναθέτει δὲ τὴν ἐπάρκειαν τῆς εἰς τοὺς εὐπορωτέρους, οἱ ὅποιοι παρεκλήθησαν νὰ στείλουν, ἐκτός τῆς συνδρομῆς τῶν, καὶ ἑξῆς ποσὸν ἐπιπλέον εἰσπορεῖ ἕκαστος.

Εἰς τὴν παράκλησιν αὐτὴν τῆς Διάπλασεως δημοσιεύθησαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νὰταποκριθοῦν καὶ οἱ ἐπόμενοι :

1. Ἀνέσπερος Δόξα, Κηφισιά, δρ. 16.
2. Φωτεινὴ Σάντη, Ἀθήναι, > 4.
3. Γεώρ. Π. Καναδᾶς, Πειραιεύς, > 2.
4. Ἐνας ἀγοραστής, Ἀθήναι, > 3.
5. Κλειώ Μενεξίδη, Ἀθήναι, > 1.
6. Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Ἀθήναι, > 5.

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσον χρηστέου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ Διάπλασις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνας συμμαθητὴς τοῦ πρὸς τὸν Ἀστέρα τῆς Νίκης :

— Σήμερα, ποὺ δὲν ἦρθες στὸ Σχολεῖο, μάς ἔκανε μάθημα καὶ ὁ κύριος Β.

Ὁ Ἀστὴρ τῆς Νίκης (μ' ἀπορία) : Μπα! Ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω αὐτὸν τὸν Καθηγητὴν.

Καὶ ὁ Νικητὴς τῆς Αὔριου (παρεμβαίνων) : Ἐγγονία σου! Οὐτὲ αὐτὸς δὲν σε ξέρει!

(Ἱστορικὸν)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

Εἰς τὸ σχολεῖον.
— Γιατί δὲν πρῶτος ;
— Προσέχω, κύριε...
— Τότε πές μου, τί εἶπα πρὸ ὁλῆγου ;
— Μὲ ρωτῆσατε : γιατί δὲν προσέχεις ;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

Τὸ τραγικὸ φθάνει εἰς ἕνα διάμεσον σταθμόν. Οἱ ὑπάλληλοι ἀνοίγουν τὰς θυρίδας καὶ φωνάζουν :
— Ἐδὼ ἀλλάξουν !.. Κύριοι, ὁσοὶ εἰσθε γὰ τὰς Καλάμας, ἐδὼ θάλλάξετε.
Ἐνα παιδί πετιέται ἀπὸ τὸ βαγόνι τρομαγμένο.
— Κ' ἐγὼ ποὺ δὲν ἔχω μαζί μου ἄλλα ρούχα ; ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον.
— Τί λές, παιδί μου ; τί σοῦ χρειάζεται ;
— Μὰ εἰμαι γὰ τὰς Καλάμας καὶ εἶπατε ὅτι πρέπει νὰλλάξω !..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως
Ἐνας μικρὸς ψεύτης ἐλεγχεῖς μερικὸς φίλους του ὅτι ζεύοντο κάποιον, ποὺ μὴ μετῆται τόσον καλὰ τὴν φωνὴν τοῦ κόκορα, ὥστε κάνει τὸν ἥλιον νὰ βγαίη νωρίτερα! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπεσπένου Λορέου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Ἐφορικοῦ
τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1917

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Ἐνθυμίζω εἰς τοὺς Πρακτοράς, ὅσοι δὲν ἐξώφλησαν ἀκόμη τὸν λογαριασμὸν τῶν, νὰ σπεύσιν, διότι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐισπαθώματος εἶνε ἑτοιμα πρὸς δημοσίευσιν. Ἰσπανακισθῶν δὲ, οἱ εἰς τὰ ἀποτελέσματα αὐτά, ὁναφέρω μὲ λύπην μου τὰ ὀνόματα ὁλῶν τῶν Πρακτόρων, οἱ ὅποιοι ὁλοκληρώσαν ἔτι καὶ καθυστερήσει τοῦ χρόνου τῶν.

Ἡ Φωτεινὴ Σάντη μοῦ γράφει τὰκλῶσθα : « Μόλις ἐδάδασα τὴν τόσῃ συγκινητικὴν πρόσκλησιν σου, ἔσπευσα γὰ σοῦ στείλω τὴν ἀντινέωσιν τῆς συνδρομῆς μου διὰ τὸ 1918 καὶ 4 δραχμὰς παραπάνω διὰ τὴν ἐπάρκειαν. Εἴμαι βεβῶα τώρα, ὅτι ὅλοι θὰ κάμουν τὸ ἴδιον, δηλαδή σοῦ στείλουν κατὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῶν, ὅσο μπορεῖ καθένας καὶ ὅσο εὐκολύνεται. Σοῦ λέγω ὅμως, ὅτι ἐπείτε νὰδῆσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου γενικῶς δι' ὅλους. Εἰς καὶρὸν ποῦ ὅλα τὰ πράγματα, ὅλα τὰ εἶδη, πωλοῦνται εἰς τὸ διπλάσιον καὶ τὰ τριπλάσιον, δὲν βλέπω διατὶ μόνον τὸ πολυαγαπημένον περιοδικόν μας πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὰς παλαιὰς τιμὰς μὴ ζῆμιαν τοῦ! Ὅταν πληρώνῃ καὶ τὸ κρέας 8 δραχμὰς τὴν ὀκά, τὸ γάλα 2 καὶ τὸ λάδι 3, θὰ τοῦ κακοφανῇ ἂν ἡ συνδρομὴ τῆς Διάπλασεως γίνη, παραδείγματος χάριν, 10 δραχμὰς καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου 20 λεπτά ; Δὲν τὸ πιστεύω ! Καὶ νομίζω ὅτι εἰσαὶ ἀκόμη εἰς καὶρὸν νὰ τὸ κάμῃς. Νὰ ὁρῇς δηλαδή μίαν αὐξημένην λίαν συνδρομὴν, ὑποχωρητικὴν γὰ ὅλους, καὶ ἐπείτε, ἂν θέλῃ καὶ νὰ δώσῃ καὶ παραπάνω, δὲν θὰ ἐμποδίζεται βέβαια. — Δημοσιεύω αὐτὸ τὸ γράμμα, διὰ νὰ δῶς ποτὸν αἰσθημα ἀγάπης, καὶ ποτὸν πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου. Ἀλλὰ ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰδῆσῃ ὑποχωρητικῶς ἡ συνδρομὴ. Ἐλπίζω ἀκόμη, ὅτι αἱ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ θὰ εἶνε τόσαι, ὥστε μὲ αὐτὰς μόνον θὰ ἐξαφαιλῇ ἡ ἐπάρκειά μου δι' αὐτὸ τὸ ἔτος. Καὶ τοῦ χρόνου πλέον βλέπομεν.

Ὁ Ἀνάνιας, Φρόντε, ἔγραψε τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχῆ φύλλα, τὸ 50ὸν καὶ τὸ 51ον ἀριθμῶν. Ὅσον διὰ τὴν εἰκονογραφίαν, ἀνέλαβεν ὁ κ. Α. Βώττης, ὁ γνωστότατος καλλιτέχνης, ὁ ὅποιος καὶ ἄλλοτε εἰκονογραφοῦσε τὰς Κυριακάς μου. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἔκαμε ὁλίγας μὴ εἰκόνας,—αἱ περιστάσεις δὲν ἐπέτρεπαν περισσώτερας,—ἀλλὰ χαριτωμένας. Κρῦψτε λοιπὸν τὴν ὀρεξίν σας ὡς τὸ παραπάνω Σάββατον...

Σοῦ ἔστειλα τετράδια καὶ χάρτην τῶν Λύσεων, Ἀπροσπεφωμένον Κῆμα. Εἶδες λοιπὸν τώρα ποῦ ἐδάδασες τὸν Ὀδηγόν, πῶς τὰ ἐμαθες ὅλα καὶ ἔχεις τὴν νὰ κάμῃς εἰς κάθε περίπτωση ; Γι' αὐτὸ λέγω καὶ ἐγὼ πάντα : Διαβάξετε τὸν Ὀδηγόν. Αὐτὸς λύει ὅλας σας τὰς ἀπορίας, αὐτὸς ἀπαλλάττει καὶ σὰς καὶ ἐμὲ ἀπὸ ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων περιττὰς.

Τὰ συλλυπητήριά μου, Ἐυέλπι Μακεδόν, διὰ τὸν θάνατον τῆς βιᾶς σου. Καὶ τὰ συγχαρητήριά μου γὰν ἐξάδελφόν σου Ἐλευθερίαν ἡ Θανάτον, ποῦ ἐκέρδισεν 5,000 δρ. εἰς τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου. Εἶνε τώρα ὁ πῶς πλούσιος συνδρομητὴς μου, γιατί δὲν πιστεύω νὰχῇ καὶ ἄλλο παιδί τόσα χρήματα στὴ διαθεσί του. Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί θὰ στείλῃ γὰ τὴν ἐπάρκειαν !

Τὰ ἐπείτερά σου μυστηριώδη,—μοῦ γράφει ὁ Ἀνοικτοματῆς,—ὅσο προχωροῦν, τόσο πῶς θαυμάσια γίνονται. Τὴν Μυστηριώδη Νῆσον ἐγὼ τὴν ἔχω ξαναδιαβάσει. Τὸ ἔξω ἀπ' τὴ Φωλῆ θάμω, ποῦ τὸ πρωτοδιαβάω, μὲ φαίνεται ἔξοχα θαυμάσιον. Εἴμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί ἀπέκαμεν ὁ Πετράκης καὶ γὰ τί ἐργαστὰ τὸν ἤθελε ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος. — Τί-

Τὰ ἐπείτερά σου μυστηριώδη,—μοῦ γράφει ὁ Ἀνοικτοματῆς,—ὅσο προχωροῦν, τόσο πῶς θαυμάσια γίνονται. Τὴν Μυστηριώδη Νῆσον ἐγὼ τὴν ἔχω ξαναδιαβάσει. Τὸ ἔξω ἀπ' τὴ Φωλῆ θάμω, ποῦ τὸ πρωτοδιαβάω, μὲ φαίνεται ἔξοχα θαυμάσιον. Εἴμαι περίεργος νὰ ἰδῶ τί ἀπέκαμεν ὁ Πετράκης καὶ γὰ τί ἐργαστὰ τὸν ἤθελε ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος. — Τί-

ρα καὶ θὰ εἶδες, ὅτι τὸ δυστυχισμένον παιδί ἔπεσε στὰ χεῖρα μιᾶς κλεπτοσυμμορίας. Νὰ ἰδῇς ὅμως καὶ τί ἀπρόοπτον ἀποτέλεσμα ἔχῃ αὐτό... Ἐλάττω δὲ, καὶ μοῦ ἔστειλες.

Ὁ Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων ἐτόπωσε ἐπισκεπτήρια μὲ τὸ ψευδὸνόν του καὶ μὲ τὴν σημείωσιν : « Ὑποψήριος διὰ τὸ Δημοψήρισμα τοῦ 1918 ». Φαντασθῆτε ! Ἄκουσα δὲν ἔγινε τὸ Δημοψήρισμα τοῦ 1917, καὶ αὐτὸς ἐνέργει διὰ τὸ ἐργάμενον ! Ὁ ἀδελφός του, Ἐκπληκτός, τοῦ εἶπε : « Μὰ εἶται βέβαιον, ὅτι θὰ ζοῦμε εἰς τότε ; » — Ἐ, ἂς εἶνε, τὸ 1918 δὲν θὰ εἴθῃ μετὰ ἐκτὸ χρόνου !..

Χαριτωμένον τὸ γράμμα σου, Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, καὶ ἂς μὴν ἔξερεις τί νὰ γράψῃς. Φαίνεται ὅτι, ἂν πᾶσιν καὶ τὴν πέναν, χαρὶς νὰ ἔχῃ τί νὰ γράψῃ, τότε τοῦ ἔρχεται ὁ σπρος καὶ γράφει ἕνα σωρό. Ὁ κ. Φιλῶν σ' εὐχαριστεῖ γὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ κορίτσια τοῦ σὲ χαίρεται.

Ἡ Ἀνέσπερος Δόξα, παλὺ μετεσφρόνως, μοῦ γράφει : « Συμμορφωμένη εὐχαριστία πρὸς τὴν πρόσκλησιν σου, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ σοῦ στείλω περισσώτερα, παρὰ τὴν καλὴν μου θέλησιν, σοῦ ἐσώκωλε 25 δραχμὰς διὰ τὰ ἔξῃς : Δι' ἀντινέωσιν τῆς ἐτησίως συνδρομῆς μου, δρ. 8. Διὰ τὴν ἀντινέωσιν τοῦ ψευδωνύμου μου δρ. 1. Καὶ διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῆς Διάπλασεως δρ. 16 ». Εἶδες μετεσφρόνως ; Μὰ καὶ ποῖος ὦς, τώρα μοῦ ἔστειλε περισσώτερα :

Σὲ συγχάρω, Γενναία Μελοσουργιώτισσα, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εἰσιτηρίδας ἑξατάσεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξαπάθωκα καὶ τὰς ὑποσχέσεις σου θὰ ἐξακολουθήσῃς. Βέβαιον ποῦ δὲν θὰ σοῦ κακίσω ἂν δὲν γράφῃς πολὺ συχνά προσπαθεῖς ὅμως καὶ σὺ νὰ οἰκονομῇς καὶ ποὺ-κάπου λίγον καὶρὸν.

Νὰ καὶ ἡ Ἀυτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, ποῦ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι « πάντα, ὅσα μαθήματα καὶ ἂν ἔχῃ, ὅσας ἀσχολίας, θὰ οἰκονομῇ λίγον καιρὸν γὰ νὰ μοῦ γράψῃ ». Μοῦ γράφει ἀκόμη, ὅτι φέτος ἐπὶ τὸ πρῶτον τῆς ἔξης, ἐνὸς πέρους ζυγνὸς στῆς ἑπτὰ, καὶ εἶνε γὰ τὸ ποτὶ εὐχαριστήριον, γιατί ἀλήθεια ἐπὶ ὁμορφὰ ποῦ εἶνε τὸ πρῶτον !

Τὸ Ἄνθος τῶν Λειμώνων, ἐπληρώσας στὸ Σχολεῖο τὴν Σανθὴν Ποιγικοπούλαν, συμμαθητρίαν του, καὶ τὴν συνεχῶς, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, διὰ τὸ γενναῖον τῆς ἐξοπαθῶκα. Τότε ἡ Σανθὴ Ποιγικοπούλα συνεχῶς τὸ Ἄνθος τῶν Λειμώνων (ἡ τὸ συγχάρει τώρα, τὸ ἴδιον κάνει) διὰ τὴν γενναίαν του εἰσφορὰν. Κι' ἔτσι ἦλθαν ἰσχυρὰ τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ.

Πόσο μάλα καὶ ὁ καλὸς μου Ἀριστάρχος ὁ Σάμιος ! Φαντασθῆτε ὅτι προτιμᾷ αὐτὸ τὸ χαρτί, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ γυλιστέρον. Ἡ νὰ τὸ ποῦμε καλλιτέρα ἢ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γὰ τὴν ποιότητα τοῦ χαρτίου. Καὶ μοῦ γράφει : « Διὰ τὸ χαρτί παρῶντος τῆς Διάπλασις, ἡ διὰ νὰ τὴν διαβάξωμε ; καὶ τὰ ροῦ χαρτί, ἄλλοτε, μὰς βοηθοῦσε στὸ διαβάσασκα ; » — Ἐ, λιγὴν ! ὅταν εἶνε καλὸ τὸ χαρτί, διαβάξῃ καὶ εὐκολότερα.

οι αδελφοί των συνδρομητών μπορούν να γίνονται πράκτορες.) Ταχυομάχον (τότε, μόνον με τρείς.) Αντ. Ι. Θεοφ. (τί περισσοτέρον νὰ τοὺς προτρέψω; δὲν βλέπουν ὅσα γράφω κάθε φορὰ; ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον.) Γενναῖο Ἑλληνοπούλο (τὸ ψευδώνυμο Παγκόσμιος Εἰρήνη ἔχει ἐγκριθῇ στὸ 2ο φύλλο δι' ἄλλον) Γ. Σκοῖβ. (εὐχαριστῶ) Σεπτέριος τῆς Νίκης, Βασίλειον τῶν Λαδῶν, Μικρὰν Γόησαν κτλ. κτλ.

Ἀνοικτομιάτην, Ἑλληνικὸν Παιῖνα (βραβεῖον ἐστειλε).

Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Χάνι τῆς Γραβιάς, Ἰωάν. Περ. (ἔλαβα).

Πλειάδα, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Μανὸν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην Ὀκτωβρίου, δαπάντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰανουαρίου.

604. Δεξιόγραφος

Συγγραφεὺς εἶνε τὸ πρῶτον
Τόσων μυθιστορημάτων!
Καὶ τὸ δεύτερον ἀνέκει
Στὴν χορείαν τῶν γραμμάτων.
Καὶ τὰ δύο μαζὺ δηλώνουν
Τῆς Εὐρώπης κάποιαν πόλιν,
Ποῦ θὰ εὕρῃς ἄν γνωρίζῃς
Τὴν Γεωγραφίαν... ὅλην.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

605. Στοιχειογράφος

Μυθικοῦ Βασιλέως
Ἀφαιρῶ τὸ κεφάλι
Κ' εἶνας μάντης ἀρχαῖος
Στὴ σπιγμὴ ξεπροβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

606. Ἀναγραμματισμὸς

Θέλεις, ἐνῶ ἐτοιμάζεσαι,
Νὰ φάγῃς ὅποιο φρούτο,
Νὰ σοῦ χαθῇ ἔξαφνικὰ
Καὶ νὰ πορρῇς γιὰ τοῦτο;
Κόψ' το καὶ ἀνακάτεψ' του
Τὰ πέντε του κομμάτια...
Δὲν ἀπορεῖς πῶς τᾶχασες
Μπροστά γὰρ δύο σου μάτια;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

607. Αἵνιγμα

Ἄν καὶ λέξις εἰμαι μία,
Τρία πράγματα δηλῶ:
Ὅρος κάποιον στὴν Ἑλλάδα,
Σοφὸ ἀρχαῖο καὶ πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτου

608. Αἵνιγμα Δημῶδες

Στὸν κῆπο δὲν φυτεύεται,
Σὲ περισβολὶ ὄχι,
Ὁ βασιλῆξ τὸ γέυεται
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸ γίχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Π. Νικολαΐδου

609. Δικτυωτὸν

Τὸ πρῶτον εἶνε ποιητῆς
Λατίνος, ἔκχουσμένος
Τὸ δεύτερον νησόσπαρτον
Πέλαγος τῆς Ἑλλάδος,
Τὸ τρίτον ποταμὸς κλεινός
Στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος;
Καὶ θὰ εὕρῃς τὸ τέταρτον
Στῶν συνετῶν τὸ γένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

610. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνη- εντολίπου καὶ Ἑλλισοσυμφώνου

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξιων ἀποτελοῦν Φωνηεντολίπου τοῦ τύπου:

*** * *

τὰ δὲ δεύτερα Ἑλλισοσυμφώνων τοῦ τύπου:

*** * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2. Μέλος τοῦ προ-
σώπου, 3. Ἐνδοξος νῆσος, 4. Βασιλεὺς τῶν
Ἑβραίων, 5. Ἀθηναῖος ἱστορικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

611. Φωνηεντολίπου

ὅ-α- * -ω-α-ο-ε-ου-α- * -α-ε-
Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτονου

612. Γρίφος

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

καὶ καὶ

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδεδ. δρ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἄδεδ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστος ἄδεδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 19-25 Ὀκτωβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀρσέντης Ἀμαζών, Εἰρήνη Μ.
Δουκῆ, Σοφία Χ. Ράινερ, Δωγμένο Πουλί,
Γ. Κακούρος, Γενναῖο Ἑλληνοπούλο, Δοξαμέ-
ναι Ἀθῆναι, Δ. Φ. Ἀντωνιάδης, Μαρία Ἰω.
Καζιμπάνα, Κούλα Κονταρίνη, Νίτσα Κοντα-
ρίνη, Νίτσα Διαμαντοπούλου, Ἀνδρ. Α. Ἀντω-
νιάδης, Κ. Α. Ντούλας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Γ. Γκουζούλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Θ. Μαυρογένης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ν. Παπακυριάκος, Ἰω. Κ.
Πανιάρας.

ΛΙΜΝΗΣ: Π. Κ. Μπέτσος, Ἀρ. Ι. Βλαχού-
ταικος, Εὐάγγελος Ι. Βλαχούταικος, Ἰω. Γ. Μή-
τσας, Εὐάγ. Α. Εὐαγγελινός, Γ. Ι. Δουγαντζής,
Βασ. Ι. Ευαφής.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Προσφυγόπουλο.
ΠΑΤΡΩΝ: Νίτσα Β. Ἀντωνοπούλου, Ντίγος
Β. Ἀντωνοπούλου, Ἀρόη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στ. Γλυκῆς, Π. Κ. Γκίνης.
ΠΥΡΓΟΥ: Π. Σ. Σταυροπούλου, Α. Ι. Θεοφι-
λόπουλος, Νικ. Ροδιάδης.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαν. Ἐμ. Ἀβάτζος.
ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Δαπόντε, Λευκὴ Περι-
στερά, Νικ. Παναγιωτόπουλος, Θεοδόω Γ. Μι-
χαήλ, Μαρίνα Π. Καταμαντή.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κική Α. Εὐσταταΐδου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθῆν ὁ ἐν Σόφῳ ΝΙΚΟ-
ΛΑΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνε-
γράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—204]

Ψηφίζω διὰ τῆς λευκῆς μου ψήφου τὸν Δη-
μήτριον Μπερδέσην.

Ἡλίας Γιαμαρέλλος

[ΙΖ'—205]

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

Ἐποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΖ'—206]

Ὅλοι ψηφίσατε τὴν
ΑΝΕΣΠΕΡΟΝ ΔΟΞΑΝ

[ΙΖ'—1438]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ἐποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917

[Ζ'—207]

Κατερχόμενος πρῶτην φορὰν εἰς Δημοψήφισμα,
τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω τὴν εὐγενῆ σας ψή-
φον, διότι τὸ ψευδώνυμόν μου εἶνε πλήρες μα-
θήσεως. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

(ΙΖ'—208)

Ἀγοράζω ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ Κρητικὰ
ὡς καὶ μετ' ἐπισημάνσεως Κ. Π. εἰς συμ-
φεοῦσας τιμὰς. Γράψατε: Ἰ Λαμπάδτην
Poste Restante Ἀθήνας.

[ΙΖ'—209]

Σύλλογος «ΠΑΤΡΙΣ», Ἀγαπητὰ Δια-
πλασάπουλα! Τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱδρυ-
θέντος, Συλλόγου «ΠΑΤΡΙΣ» γενομένων ἀρ-
χαϊρεσιῶν, ἐβλέγησαν. Πρόεδρός: Βισβλῆσιος
Θεοδώρου Βογιατζῆς—Ταμίαι: Θεμιστοκλῆς
Ἀστερ. Σγουρὸς καὶ Γραμματεὺς: Ἰωάννης
Μαργαρ. Ἰωαννίδης. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀν-
τιπρόσωποι. Συνδρομὴ μηνιαία 30 λεπτά, τρι-
μηνος 70 καὶ ἐτησίαι 2.—Διεύθυνσις: Βασί-
λειος Θεοδώρου Βογιατζῆν Σύλλογον «Πα-
τρίς» Poste Restante, εἰς Θεσσαλονίκην.

[ΙΖ'—210]

Ὅδεῖς δὲν πιστεύω νάρρηθῇ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ
ἐπιβλητικώτερον ψευδώνυμόν, τὸ

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

[ΙΖ' 211]

Σύλλογος ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
Σ' Ἐγγράψατε μέλη! διότι ἐκτός τῆς ὑποστη-
ρίξεως στὸ Δημοψήφισμα ἐνεργοῦνται καὶ Δια-
γωνισμοὶ τακτικῶς. Ἀ' Βραβεύονται τὰ Μ.
Μυστικὰ ἐνός, διὰ μονοδράχμου τόμου. Τετρά-
δια δεκτὰ μέχρι 31 Δεκεμβρίου.

(ΙΖ'—212)

Παγκόσμιον Ὀνειρο

Παγκόσμιον Ὀνειρο

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Παγκόσμιον Ὀνειρο

Παγκόσμιον Ὀνειρο

(ΙΖ'—213)

ΕΛΛΗΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἐποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΖ'—214]

Κύριε Προτοπαπαδάκη, οὐδεμία ἀπάντησις
ἐλήφθη. Σᾶς παρακαλῶ, γράψατέ μας πάλιν
μήπως ἡλλάξετε διεύθυνσιν;

Σπινθὴρ τῆς Ἐλευθερίας

[ΙΖ'—215]

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ, καλέ, σὺπα!
Δ. Κ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ

[ΙΖ'—216]

Ἡρώ τοῦ Σουλίου, τετράδιον σοῦ ἔστειλα.
Περιμένω ἰδικόν σου. Ὁραία Δύσις

[ΙΖ'—217]

Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος, στῆς 23 |
10 | 1917 ἔρριξα ἕνα γράμμα γιὰ σᾶς
Ρ. Ρ. ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.